

LUCY JANE WOOD

UNCHARMED

Όρα να σπάσει
η κατάρα της
τελειότητας!

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Uncharmed**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Uncharmed

Από τις Εκδόσεις Macmillan, an imprint of Pan Macmillan, a division of Macmillan Publishers International Limited, Ηνωμένο Βασίλειο 2025

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lucy Jane Wood

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Βασιλική Πατίκα

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χαρά Παπαδοπούλου

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κωνσταντίνος Καπένης

© Lucy Jane Wood, 2025

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Dawn Cooper

© Σχεδιασμού εξωφύλλου: Katie Anderson

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2025

ISBN 978-618-01-6328-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

LUCY JANE WOOD

UNCHARMED

Μετάφραση: Βασιλική Πατίκα

*Στις κόρες που τα διορθώνουν όλα για όλους.
Σας αξίζει η ίδια μαγεία που δίνετε στους άλλους.*

1

Ζάχαρη και Μαγεία

Η υπόσχεση και η δύναμη ενός μικρού κεράσματος είναι ίσως η πιο μαγική ιδέα που μπορεί να εκφράσει το μυαλό. Η δυναμική που έχει, όπως αιωρείται πέρα, σε ένα άφταστο σημείο, και όπως ίπταται στο βάθος, είναι ένα δώρο που μπορεί να οδηγήσει σε υπέροχα πράγματα. Είναι καλοπροαίρετο τέχνασμα και σιωπηλή προσευχή. Είναι μια κούπα ζεστού καφέ με βελούδινη υφή που τη σφίγγουν παγωμένα χέρια, με αντάλλαγμα το ξύπνημα πριν βγει ο πρωινός ήλιος. Η ζωνρή πολύχρωμη παλέτα των λουλουδιών του σουπερμάρκετ επειδή ολοκλήρωσες μια λίστα με δουλειές, η συσκευασία που ζαρώνει πάνω στο δίχτυ με τα πορτοκάλια, ένα πατικωμένο καρβέλι ψωμί. Ή η υπόσχεση στον εαυτό σου ότι θα βρεις ένα πολύτιμο μισάωρο μέσα στην τρέλα της καθημερινότητας, για λίγη γαλήνη και ξεκούραση, για να διαβάσεις και να ξεφύγεις. Κι όλα τα άλλα θα απαγορεύεται να σ' το διακόψουν, ενώ θα ξεκουράζεις τις πατούσες των ποδιών σου κάτω από μια κουβέρτα που θα κρατάει τον κόσμο μακριά. Ένα μικρό κέρασμα μπορεί να τα αλλάξει όλα.

Κάθε μικρή υπόσχεση παζαρέματος έχει την ίδια συναρ-

παστική μαγεία, αλλά οι περισσότεροι μάλλον θα συμφωνούσαν ότι το αγαπημένο τους κέρασμα είναι γλυκό – και το καλύτερο το βρίσκεις πάντα στον φούρνο του Σελέστ. Όποιος ήξερε τον φούρνο δωροδοκούσε τον εαυτό του με μια εξόρμηση εκεί. Αν κατάφερε να αντέξει την ατέλειωτη δουλειά, την απαιτητική καθημερινότητα, τότε η ανταμοιβή θα ήταν να ακολουθήσει το άρωμα της ψημένης κανέλας και της ζάχαρης που κατέβαινε τον δρόμο, μέχρι να φτάσει στην τέντα που θύμιζε ριγέ ζαχαρωτό. Εξωπραγματική μαγεία έμοιαζε να αιωρείται στο Σελέστ, όπως είχαν φτάσει να το αποκαλούν οι τακτικοί πελάτες. Η ακαταμάχητη έλξη του μαγαζιού, απαλό ροζ και όμορφο στη γωνιά της οδού Σφενδάμου του Λονδίνου, θα μπορούσε να εξηγηθεί από τις λιχουδιές που είχε μέσα. Ή μπορεί να είχε να κάνει με την ιδιοκτήτρια.

Όταν η Άνι Γουάιλντγουντ πρωτομετακόμισε εκεί και έβαψε το μαγαζί ροζ, ο φούρνος φάνηκε να ξεπετιέται εν μία νυκτί, να εμφανίζεται ένα πρωί σχεδόν από το πουθενά μέσα σε ένα σύννεφο ροδαλού ανοιξιάτικου φωτός και σε μια ομίχλη ζάχαρης άχνης. Τα νέα είχαν διαδοθεί μέσα σε λίγες μέρες, ότι το Σελέστ και η γοητευτική ιδιοκτήτριά του ήταν το κάτι άλλο. Ακόμα και μαγευτικά. Η μικρή λεπτομέρεια ότι η Άνι όντως ήταν μάγισσα ήταν σχεδόν δευτερεύον γεγονός. Τα πάντα είχαν γίνει πάνω απ' όλα με αγάπη. Στα τριάντα δύο της χρόνια, η Άνι είχε πλέον ανακαλύψει ότι η ζάχαρη και η μαγεία είναι ένας ιδιαίτερα συναρπαστικός απολαυστικός συνδυασμός.

«Φοβάμαι πως ο Τζο μόλις πήρε το τελευταίο σουδάκι», είπε η Άνι, δείχνοντας τον ηλικιωμένο άντρα που έγνεφε κι έκλεινε το μάτι όπως έβγαινε από το μαγαζί, πανευτυχής με την τύχη του. «Αλλά έχει μείνει ένα εκλέρο καρραμέλας με το όνομά σου, Όλιβ».

«Μια χαρά μου κάνει, αγαπητή μου», είπε η Όλιβ και αυλακιές εμφανίστηκαν στα κουρασμένα της μάτια. Η γυναίκα,

με τα ανοιχτόξανθα μαλλιά της να ξεφεύγουν από έναν πρόχειρο κότσο, στράφηκε στην ουρά με τους πελάτες που περίμεναν πίσω της, με ένα αστραφτερό κι αυτάρεσκο χαμόγελο που το είχε προλάβει εκείνη. Όχι ότι είχαν λόγο να ανησυχούν· το Σελέστ συνήθιζε να παρουσιάζει στους επισκέπτες το τελευταίο κομμάτι απ' ό,τι λάτρευαν ακριβώς την κατάλληλη στιγμή.

Βρίσκοντας την ευκαιρία όσο η Όλιβ ψαχούλευε στην τσάντα της, η Άνι πετάρισε τα δάχτυλά της προς την κατεύθυνση του τελευταίου εκλέρ όπου η επικάλυψη της λευκής σοκολάτας άστραφτε σαν μάγμαρο. Μια ανοιχτόχρωμη ροζ λάμψη από τους σπινθήρες του *Proprius Minutia* σκορπίστηκε στον αέρα και τα γράμματα «Όλιβ» άρχισαν να γράφονται με γλάσο σχηματίζοντας έναν ντελικάτο κύκλο κατά μήκος του γλυκού. Αφότου είχε ανοίξει τον φούρνο πριν από πέντε χρόνια, η Άνι δεν άργησε να καταλάβει ότι οι πελάτες ήταν πάρα πολύ απορροφημένοι από αυτό που τους οδηγούσε στη γλυκιά τους ανταμοιβή, για να συνειδητοποιήσουν ότι συνέβαινε κάτι τόσο ασήμαντο όσο η μαγεία. Δεν είναι όσο δύσκολο θα περίμενε κανείς το να κρύψεις τη μαγεία σε έναν κόσμο απομάγευσης.

Για την ακρίβεια, η Άνι τελευταία δεν είχε χρόνο για εκείνα τα καλούδια που προοριζόνταν για τον καθένα χωριστά. Αφότου η φήμη του Σελέστ είχε διαδοθεί παντού, ίσα που μπορούσε να ξεκλέψει μια στιγμή για τις φιοριτούρες που τόσο πολύτιμες θεωρούσε στην αρχή, αλλά οι μικρές λεπτομέρειες ήταν που έκαναν όλη τη διαφορά. Δεν ήταν από αυτούς που έκαναν προχειροδουλειές. Η Άνι ήθελε κάθε επίσκεψη στο Σελέστ να είναι ξεχωριστή.

«Είχες όμορφη μέρα;» φώναξε η Άνι με γυρισμένη πλάτη την ώρα που σήκωνε το γυάλινο θολωτό καπάκι και έπαιρνε το εκλέρ με τη λαβίδα της, με μια έκρηξη κρέμας ανάμεσα από το αφράτο μελόψωμο να ξεχειλίζει από τη μια πλευρά του γλυκού. Το φως νωρίς το απόγευμα διαχεόταν από τα παράθυρα

στις προεξοχές του μαγαζιού και έβαφε όλο τον χώρο ροδακινί. Το σεπτεμβριανό φθινόπωρο, που μόλις είχε ξεκινήσει, είχε φέρει ένα στρώμα από πορτοκαλί τραχιά ξερά φύλλα που έσπαγαν με κρότο έξω στο πεζοδρόμιο και, καθώς η πόρτα άνοιγε και τα ανακάτευε με μια ριπή αέρα, αυτά θρούιζαν στο βάθος πάνω από τα κουβεντολόγια στο γεμάτο καφέ.

«Ήταν κάπως χαοτικά», η Όλιβ ανασήκωσε τους ώμους της. «Όλες αυτές οι μέρες είναι κάπως χαοτικές». Το χαμόγελό της έσβησε με μια αμήχανη επίγνωση αυτού που μόλις είχε ομολογήσει, η λάμψη στα μάτια της σκοτεινίασε.

Η Άνι κόμπιασε, νιώθοντας μέχρι τα σωθικά της ότι τη χρειαζόταν – όπως πάντα, μπορούσε να το διαισθανθεί. Ήταν μια αίσθηση που τη μαγνήτιζε, σαν κισσός που τυλιγόταν γύρω από τα πλευρά της. Έβαλε μέσα για καλό και για κακό ένα κομμάτι κραμπλ με κανέλα και μήλο και τα τύλιξε όλα σε ένα κουτάκι που έδωσε με μια κορδέλα. Η Όλιβ το πήρε προσεκτικά από τη λαβή, λες και η γλύκα μέσα του ήταν βάλσαμο. Υπήρχε ακόμα μια ουρά με υπομονετικούς πελάτες που έφτανε σχεδόν μέχρι την πόρτα, παρά το γεγονός ότι πλησίαζε η ώρα του κλεισίματος. Αλλά η Άνι θα έβρισκε λίγο χρόνο, μόλις τους εξυπηρετούσε όλους.

«Έχεις χρόνο για ένα τσάι, Ολ; Σε λίγο κλείνω», είπε η Άνι μαλακά, σκύβοντας πάνω από τον πάγκο. «Μπορείς να με βοηθήσεις να τελειώσουμε το μπανανόψωμο που έμεινε».

Η Όλιβ φάνηκε να ενθουσιάζεται, μετά δίστασε. «Ξέρω ότι είσαι πολυσύχολη. Μη χαλάσεις εξαιτίας μου τα συναρπαστικά σχέδια που έχεις για απόψε».

«Πώς σου ήρθαν αυτά τα “συναρπαστικά σχέδια” που λες; Νομίζω ότι μπορώ να τα αναβάλω», απάντησε η Άνι, απορρίπτοντας πρόσχαρα το υπονοούμενο. Αγνόησε το τσίμπημα στο στήθος της που λαχταρούσε το σπίτι της μια που ήταν όρθια από νωρίς το πρωί.

Όταν το Σελέστ επιτέλους άδειασε, άδραξε την ευκαιρία να γυρίσει τη ροζ πινακίδα από το «Ανοιχτό» στο «Κλειστό» πριν προλάβει κανείς άλλος να κολλήσει τη μύτη του στην πόρτα με παρακλητική έκφραση. Η Άνι είχε στείλει τις συναδέλφους της, τη Φεί και την Πάρι, σπίτι τους ώρες πριν (παρά τις διαμαρτυρίες τους), μια που δεν ήθελε να περάσουν την πολύτιμη βραδιά τους στον φούρνο. Η Άνι ήξερε πόσο ανεκτίμητος θα έπρεπε να ήταν αυτός ο χρόνος και δε θα ήθελε ποτέ να τους τον στερήσει – όχι από τη στιγμή που μπορούσε να τα κάνει όλα αρκετά εύκολα και μόνη της. Τα κατάφερε.

Επιτέλους, εφοδιασμένη με δύο πιρουνία και ένα τεράστιο κομμάτι από το ψωμί με τα μπαχαρικά και τους ξηρούς καρπούς, που η γεύση του θύμιζε κυριακάτικα μεσημέρια του Οκτώβρη, η Άνι κάθισε με την Όλιβ στο πρεβάζι του παραθύρου, τη στιγμή ακριβώς που τα πρώτα αστέρια άρχιζαν να εμφανίζονται διάσπαρτα.

«Πες μου τα πάντα».

Το ραβδωτό μπανανόψωμο δεν ήταν τυχαία επιλογή, η Άνι το είχε διαλέξει ειδικά για την περίπτωση. Το μείγμα παρηγοριάς (χαμομήλι, φως φτερών, μια κοφτή ανάσα πεταλούδας, ανακάτεμα με τη φορά του ρολογιού...) που είχε λιώσει στις σταγόνες αλμυρόγλυκης καραμέλας θα της προσέφεραν λίγη ανακούφιση τα επόμενα βράδια. Η Άνι άκουσε πώς είχε αλλάξει η ζωή της Όλιβ, πώς είχε γίνει πιο πολυάσχολη και ταυτόχρονα πιο άδεια αφότου έχασε τον άντρα της, τον παιδικό της έρωτα. Η Άνι σέρβριε τσάι και μαζί παρηγοριά ενώ της είπε ότι εκείνη μόνο να ονειρευτεί μπορούσε ότι θα έβρισκε μια τέτοια αγάπη. Μέχρι η Όλιβ να τελειώσει, μια σπάνια στιγμή για εκείνη, μακριά από τα παιδιά, οι ώμοι της είχαν αλαφρύνει έτσι όπως είχε μοιραστεί με την Άνι το βάρος από τις σκοτούρες της. Οι λάμπες στα φωτιστικά του τοίχου του μαγαζιού σαν μαργαριτάρια σκορπούσαν το φως τους πάνω στα ασπρό-

μαυρα πλακάκια και μερικά ψίχουλα είχαν σκορπιστεί στο κυματιστό τραπεζομάντιλο.

Αυτές οι συναντήσεις δεν ήταν σπάνιες για την Άνι, έμοιαζε ασυναίσθητα να τις προσελκύει. Το σημαντικότερο, δεν ήταν ποτέ από αυτούς που τις απέφευγαν. Το Σελέστ ανέκαθεν προοριζόταν για κάτι περισσότερο από εξυπηρέτηση με χαμόγελο, ήταν εξυπηρέτηση με αυθεντική φιλία. Φρόντιζε να θυμάται κάθε λεπτομέρεια από τη μέρα των άλλων – από ραντεβού μέχρι παιδιά, ανακαινίσεις και αποτελέσματα εξετάσεων. Η Άνι πάντα ήξερε τι να πει για να τα κάνει όλα λίγο πιο φωτεινά. Θυμόταν και την παραμικρή λεπτομέρεια και δεν υπήρχε γεύση που να της φαινόταν τόσο δύσκολη για να την αρνηθεί αν της τη ζητούσαν. Η καρδιά της ήταν μαλακή και γεμάτη για όλους.

Οι μέρες στο Σελέστ ξεκινούσαν πολύ νωρίς και τελείωναν ακόμα πιο αργά. Τα αποτελέσματα της σκληρής της δουλειάς, γιατί δεν είχε άλλη επιλογή πέρα από το να τα καταφέρει όταν είχε πρωτανοίξει την πόρτα αυτού του φούρνου, βρισκόνταν πίσω από τη βιτρίνα για να τα θαυμάζουν όλοι. Ένα μωσαϊκό με παστέλ μακαρόν κάθε πρωί, που γεννιόνταν στην κουζίνα, από το μπολ στον φούρνο και στο πιάτο πριν ανατείλει ο ήλιος. Ρολά κανέλας τυλιγμένα σαν ελικοειδή πυροτεχνήματα. Αψεγάδιαστες τάρτες φρούτων γλασαρισμένες σαν βιτρό. Σοκολάτα τόσο κρεμώδης που θύμιζε μετάξι. Ντελικάτα κρουασάν που είχαν σχήμα κοχυλιών και αφράτα ψωμάκια σοκολάτας ποτισμένα με τη γλύκα της χρυσής ώρας του ξημερώματος. Η έφεσή της σε καθετί γλυκό και μαγεμένο και η μεγάλη αγάπη της για τη ζαχαροπλαστική ήταν άξια θαυμασμού. Από τότε που ήταν κοριτσάκι, η Άνι καταλάβαινε πολύ καλά τη σημασία ενός γλυκού κεράσματος· το πώς μπορούσε να αλλάξει και τη χειρότερη διάθεση, να φωτίσει την πιο σκοτεινή μέρα, να φέρει λίγη ελπίδα σε μια βαριά καρδιά.

«Ποιος είναι ο τυχερός απόψε;» ρώτησε η Όλιβ, με πονηρή έκφραση καθώς μάζευε το καρτό παλιό της και έβαζε ένα άτακτο παιδικό παιχνίδι στην τσάντα της που μόνιμα ξεχειλίζει.

«Δεν καταλαβαίνω τι λες». Η Άνι προσποιήθηκε την αθώα την ώρα που μάζευε το άδειο τους πιάτο και έλυνε τη λερωμένη από αλεύρι ροζ ποδιά της με τους φραμπαλάδες. Τα περισσότερα πράγματα στη ζωή της είχαν κάποια απόχρωση του ροζ – και σπάνια ξεστράτιζε από αυτό.

«Είναι σαν κουρδιστό ρολόι. Πέμπτη, σωστά; Και τις Πέμπτες πάντα βγαίνεις ραντεβού». Η Όλιβ κούνησε το δάχτυλό της πονηρά. «Τις Παρασκευές είσαι με τις φίλες σου. Τις Δευτέρες έχεις εδώ τη Λέσχη Τούρτας αργά το βράδυ, για να ομορφύνεις την αρχή της εβδομάδας για όλους. Οι Τρίτες είναι για να διαβάσεις, τα βράδια της Τετάρτης τα κρατάς για κάτι αυθόρμητο. Δεν ξέρω πού είναι το αυθόρμητο στο να σχεδιάζεις εκ των προτέρων τα αυθόρμητα σχεδιά σου, αλλά...» Η Όλιβ κούνησε το κεφάλι της γελώντας. «Είσαι φαινόμενο, Άνι. Το πότε βρίσκεις χρόνο να κοιμηθείς παραμένει άγνωστο».

«Με ξέρεις», είπε η Άνι, ανασηκώνοντας τους ώμους της παιχνιδιάρικα. «Μ' αρέσει να 'ναι όλα οργανωμένα».

Η Όλιβ άφησε να βγει ένα γελάκι. «Υπάρχει το οργανωμένο και μετά υπάρχει και ο τρόπος που σ' αρέσει να τα κάνεις όλα, κυρία μου. Τι απέγινε το να ακολουθείς φυσικά τη ροή των πραγμάτων;»

Η Άνι προσπάθησε να μην το πάρει σαν προσβολή. Έτσι το ένιωθε κάθε φορά που οι άλλοι τόνιζαν την ανάγκη της να σκέφτεται πρώτα τα πράγματα. «Τα πάντα είναι καλύτερα όταν είναι τυλιγμένα με έναν ωραίο μικρό φιόγκο, δε συμφωνείς;» Με τα χέρια στους γοφούς, έγνεψε προς το μικρό κουτάκι που κρατούσε η Όλιβ με το εκλέρ και το κραμπλ. Η λάμψη της σκούρας ροζ κορδέλας άστραψε πάνω στην ώρα, σαν να έπρεπε να τη συνοδεύει με ένα διαπεραστικό «βζιν». Η Άνι

σημείωσε νοερά να ψάξει πώς μπορούσε να προσθέσει μαγικά «βζιν» στις δυνάμεις της, όταν είχε λίγο χρόνο. Θα ήταν πολύ χαριτωμένη λεπτομέρεια.

Η Όλιβ πλατάγισε τη γλώσσα της αποδοκιμαστικά. «Πάρ' τον με το μαλακό αυτόν, εντάξει; Με το που σε βλέπουν, μετατρέπονται όλοι σε δύσμοιρα θύματα. Το έχω δει από πρώτο χέρι εδώ μέσα αμέτρητες φορές. Δε γίνεται να μην τους λυπηθώ, αλήθεια. Οι καημένοι».

Η Άνι τη στραβοκοίταξε τρυφερά. «Δείχνω την ίδια καλοσύνη που μου δείχνουν».

«Νομίζω ότι φταίει το σαμπουάν που χρησιμοποιείς. Την επόμενη φορά πρέπει να μου πεις τη μάρκα», μουρμούρισε η Όλιβ και στράφηκε να φύγει. Το *Splendor Coma* ήταν ένα ξόρκι που η Άνι είχε τελειοποιήσει στο μπουντουάρ της από την πρώτη κιόλας μέρα – το ίδιο εκείνο απόγευμα που απέκτησε τις δυνάμεις της στα δεκαπέντε της, πριν η μητέρα της την προχωρήσει σε πιο σημαντικά πράγματα. Ακριβώς όσος όγκος χρειαζόταν, μια υπολογισμένη λάμψη. Μια ευωδία που ποτέ δε σε λίκωνε και που έμενε στον αέρα όταν εκείνη γυρνούσε, γλυκιά καρύδα και φρέσκια βανίλια. Ακόμα και με το ψιλόβροχο του Λονδίνου, τα μαλλιά της δεν έπεφταν ποτέ.

Η Άνι κράτησε την πόρτα ανοιχτή ενώ η Όλιβ έφευγε κρατώντας σφιχτά το μικρό κουτί. Υγρή ομίχλη απλώθηκε στη νύχτα που μόλις είχε αρχίσει να πέφτει, καλύπτοντας τον λιθόστρωτο δρόμο με καταχνιά και μια βροχή που άφριζε όπως ερχόταν σε επαφή με τον κρύο αέρα. «Στη διάθεσή σου όποτε θελήσεις να μιλήσεις, Ολ. Είμαι πάντα εδώ, όταν οι άλλοι με χρειάζονται».

Η Όλιβ σταμάτησε για μια στιγμή και τύλιξε το χέρι της γύρω από της Άνι. «Είσαι πραγματικό διαμάντι, Άνι. Τι θα κάναμε όλοι χωρίς εσένα;» Έσφιξε το χέρι της δυνατά και ειλικρινά. «Τα λέμε αργότερα μέσα στη βδομάδα, αγάπη».

Η Άνι έβαλε το μπρούτζινο μάνταλο και, με μια βαθιά ανάσα, ακούμπησε το μέτωπό της στην εξώπορτα. Η συζήτηση με την Όλιβ ήταν δύσκολη· ο σπαραγμός και η απώλεια και η θλίψη είχαν κολλήσει στις άκρες των δαχτύλων της, μουδιάζοντας τη μαγεία της σαν αντικρουόμενες δυνάμεις. Όμως, η Άνι έδινε στον εαυτό της μόνο μια στιγμή ηρεμίας για να το καταπιεί. Δεν είχε χρόνο για τέτοια.

Κοίταξε το εκκρεμές στη γωνία του καφέ και σκούπισε έναν ατίθασο λεκέ σοκολάτας στο στρίφωμα της ποδιάς της που ακόμα κρεμιόταν, λυμένη, γύρω της. Είχε μείνει λίγο πίσω, δεδομένου ότι έπρεπε να κλείσει το μαγαζί, να φρεσκαριστεί, να πάει στο εστιατόριο... Τα χείλη της Άνι έκαναν μια ανεπαίσθητη γκρομάτσα καθώς κοιτούσε τη βραδινή λίστα με όσα είχε να κάνει, αλλά μεμιάς το χαμόγελο επέστρεψε. Ευτυχώς, η εξειδίκευσή της στα Ξόρκια πάντα αποδεικνυόταν χρήσιμη στη μεταμορφωτική μαγεία.

Πήγε με πιο γρήγορο βηματισμό στο πίσω δωμάτιο, τραβώντας, όπως προχωρούσε, τις αφράτες κουρτίνες του καφέ κατά μήκος του μπρούτζινου κουρτινόξυλου. Ένα πέπλο ροζ μαγείας έπεσε την ώρα που έκλειναν. Με ένα τίναγμα του χεριού της, μερικά ποτήρια, πιατάκια και πιάτα που είχαν αφήσει οι ικανοποιημένοι πελάτες υψώθηκαν στον αέρα όταν η Άνι πέρασε από μπροστά τους, βυθίστηκαν στον νεροχύτη με το ζεστό νερό, πριν αρχίσουν να τινάζονται σαν βρεγμένοι σκύλοι και να γλιστράνε στα ξύλινα ράφια. Μια σφουγγαρίστρα στύφτηκε σε έναν κουβά γεμάτο σαπουνάδα, πριν αρχίσει να στροβιλίζεται στο πάτωμα σαν χορεύτρια, αφήνοντας αφρώδεις φυσαλίδες στο πέρασμά της. Οι καρτέλες σύρθηκαν όμορφα κάτω από τα τραπέζια ενώ τα τραπεζομάντιλα ταρακουνήθηκαν για να τινάχουν. Άλλος ένας λόγος που ήταν πιο εύκολο να κλείσει χωρίς τη Φεί και την Πάρι – η μαγεία της Άνι μπορούσε να της δώσει ένα πρόθυμο και σβέλτο χεράκι, όταν ήταν μόνη της.

Το μικρό δωμάτιο στο πίσω μέρος του φούρνου λειτουργούσε ως αποθηκευτικός χώρος, δωμάτιο προσωπικού και χώρος για να αλλάζουν ρούχα, όλα αυτά ταυτόχρονα για την ομάδα των τριών. Ο χώρος καλυπτόταν, πάντα, από τις ατέλειωτες στοίβες της Φεί με τα μουσικά περιοδικά και τις κασέτες που είχε γράψει μόνη της από το ραδιόφωνο. Αυτά, ή το εντυπωσιακό και εκτενές νεκροταφείο των χειροτεχνιών της Πάρι, που αποκτούσε εμμονή με καθεμιά και τρεις εβδομάδες μετά έχανε παντελώς το ενδιαφέρον της. Είχε περάσει τον Σεπτέμβρη φτιάχνοντας μικροσκοπικά ζώα από πηλό, τα οποία τώρα φώλιαζαν σε κάθε πιθανή επιφάνεια σαν μικρά παστέλ ζαχαρωτά. Ήταν χουχουλιάρικο, παράταιρο και χαοτικό, όπως ο τρόπος που συνδυάζονταν οι προσωπικότητες των τριών τους. Όμως, η Άνι, όπως περνούσε μπροστά από τις πολυθρόνες, δεν μπόρεσε να αντισταθεί στο να στείλει μια μικρή δόση μαγείας στο δωμάτιο ώστε τουλάχιστον να συμμαζευτεί, βάζοντας σε αλφαβητική σειρά τις κασέτες και κωδικοποιώντας ανάλογα με τα χρώματα τις μινιατούρες από τα πήλινα κουνελάκια.

Η δική της γωνίτσα ήταν ξεχωριστά. Πίσω από το όμορφο παραβάν-αντίκα, η Άνι χτύπησε με τα δάχτυλά της το πιγούνι της σκεπτικά. Κοίταξε την μπάρα με τα ρούχα μπροστά της και πέρασε τη μαγεία της μέσα από τα φορέματα, το καθένα φρέσκο και αφράτο για αυτόν ακριβώς τον σκοπό. Η Φεί και η Πάρι πάντα γελούσαν τρυφερά με το αυτοσχέδιο δοκιμαστήριό της. «Δε θα εμπιστευόμουν κανέναν άλλον πέρα από την Άνι Γουάιλντγουντ να έχει ροζ μεταξύ και βίντατζ οργάντζα δίπλα σε σωληνάκια σοκολάτας υγείας», είχε επισημάνει πρόσφατα η Πάρι.

Το ροζ φόρεμα απόψε. Δηλαδή, το φόρεμα με την ελαφρώς πιο ανοιχτή ροζ απόχρωση. Είχε τέσσερα, όλα στοιχισμένα πάνω στην μπάρα με βελούδινες κρεμάστρες, από το πιο ανοι-

χτό στο πιο σκούρο, με κατάλληλα τακούνια κάτω από το καθένα. Κάθε ζευγάρι είχε ενισχυθεί προσεκτικά με το *Calceus Commodus* για να είναι ακόμα πιο άνετο – όσο πιο ψηλά ήταν τα τακούνια τόσο περισσότερο δρούσε το ξόρκι για να προκαλεί ευχάριστο μούδιασμα που έκανε πιο ανθεκτικά τα δάχτυλα των ποδιών της. Ήταν περήφανη για αυτό της το έργο· ήταν δύσκολο ταλέντο να κρατάς όπως πρέπει τη μαγεία στη σωστή διαβάθμιση. Μα σημαντικό. Ποιος ήθελε τα πονεμένα πόδια να καταστρέψουν ένα σύνολο;

Με ένα γρήγορο τίναγμα του καρπού της για να επικαλεστεί τη μαγεία της, λεκέδες από σαντιγί, κρέμα βουτύρου, ανάμεικτη-αλλά-εξίσου-πεντανόστιμη κρέμα εξαφανίστηκαν, αφήνοντας την Άνι κατά κάποιον τρόπο ακόμα πιο άφογη από πριν. Ένα φόρεμα με βολάν γύρω από τη φούστα γλίστρησε από την κρεμάστρα του στην κούκλα βιτρίνας για να συνδυαστεί με την κατάλληλη τσάντα, κοσμήματα και αξεσουάρ. Ικανοποιημένη με τις επιλογές της, άλλη μια ανεπαίσθητη κίνηση μαγείας μεταμόρφωσε τη φούξια σαλοπέτα του Σελέστ στο βραδινό σύνολο. Η ποδιά της βούτηξε από τα λουράκια και κρεμάστηκε στην πόρτα και το ξύλινο κουτάλι, που είχε σφηνώσει στην πίσω της τσέπη, πέταξε κάποια στιγμή στην κουζίνα σαν χάρτινο αεροπλανάκι.

Η Άνι έριξε μια ματιά στον καθρέφτη, ένα πανέμορφο επίχρυσο κομμάτι της μητέρας της. Είδε αμέσως την Κρέσιντα Γουάιλντγουντ να καλωπίζεται μπροστά του, οι αναμνήσεις από την παιδική της ηλικία σχημάτιζαν κυματάκια στο τζάμι. Η μητέρα της πάντα θα έβαζε κι άλλη λακ, ή θα θαύμαζε κάποιου είδους πολυτελές αξεσουάρ ενώ η Άνι ήταν κολλημένη στο πλαίσιο της πόρτας, με γουρλωτά μάτια και απαρατήρητη. Χάζευε με κρυφό πόθο, υποτίθεται ότι έπρεπε να κοιμάται όσο η μητέρα της και ο πατέρας της ετοιμάζονταν για τη βραδινή τους έξοδο. Αναρωτήθηκε πού πήγαιναν κάθε βρά-

δυ, τόσο μυστηριώδεις και εντυπωσιακοί, με τον πατέρα της να τυλίγει το μπράτσο του με υπερηφάνεια γύρω από τη μητέρα της όταν εκείνη δήλωνε επιτέλους ότι ήταν έτοιμη. Ο καθρέφτης της θύμιζε, τώρα που ήξερε κι αυτή το μυστικό, πόσο μακριά είχε φτάσει και όλα όσα είχε αφήσει πίσω της.

Ίσως τα μαλλιά της, κάτι εντελώς περιττό, έλεγξε προσεκτικά τα βραχιόλια της που χτυπούσαν μεταξύ τους, εξασκήθηκε στα γρήγορα στο χαμόγελό της. Φαινόταν αυθεντικό· ψήγματα αμυδρής μαγείας κολλούσαν στο δέρμα της με γκλίτερ. Η Ανδρομέδα Γουάιλντγουντ πολύ απλά λάτρευε να είναι μάγισσα. Όχι μόνο αποδεικνυόταν χρήσιμο πολλές φορές μέσα στη μέρα, συνυφασμένο με κάθε στοιχείο της ζωής της σαν χρυσό νήμα, αλλά πολύ απλά την έκανε να φαίνεται πολύ χαριτωμένη. Το να είναι μάγισσα ήταν χαρούμενο και διασκεδαστικό – και η Άνι λάτρευε να είναι και τα δύο για όλους.

Έδωσε μια στιγμή στον εαυτό της να προετοιμαστεί, μια τελευταία ματιά στον καθρέφτη για να ελέγξει πως όλα ήταν όπως ακριβώς έπρεπε. Ήταν. Πάντα ήταν. Η καρδιά της βρόντηξε λίγο πιο δυνατά, σαν να ήθελε να της τραβήξει την προσοχή, να της θυμίσει ότι ακόμα χτυπούσε.

Ψιθύρισε σιγανά, «Τέλεια».

Ζάχαρη. Μπαχαρικά. Και όλα τα καλά.

Η Ανδρομέδα –Άνι– Γουάιλντγουντ έχει την τέλεια ζωή. Ο φημισμένος φούρνος της με τα λαχταριστά γλυκά, το προσεγμένο της σπίτι, αλλά και η ίδια είναι πάντα στην εντέλεια. Τα μαλλιά της είναι άψογα ακόμη κι αν βρέχει, το γυάλινο τραπεζάκι του σαλονιού της δε γεμίζει ποτέ δαχτυλιές (ή πατουσάκια από την Κάρμα, τη γάτα της).

Έχει ακλόνητη υπομονή, λύνει κάθε πρόβλημα κι όλοι μπορούν να καταφύγουν σε εκείνη. Και όλα αυτά χάρη στο ξόρκι που της έμαθε η μητέρα της. Αλλά η μαγεία έχει πάντοτε ένα αντίτιμο και το τίμημα για την τελειότητα είναι βαρύ.

Η Άνι όμως επιμένει παρά τις παρενέργειες, αφού θέλει να αποδείξει στους άλλους (και ιδίως στη Μαγεινότητα) τις ικανότητές της για να διασφαλίσει τη θέση της στον κόσμο της μαγείας. Άλλωστε, της αρέσει να κρατά τους άλλους ικανοποιημένους.

Έτσι, όταν οι Θαυμαστοί της προτείνουν να αναλάβει τη Μείβ, μία έφηβη μάγισσα με εκρήξεις δύναμης, δέχεται χωρίς δεύτερη σκέψη. Η Άνι και η Μείβ απομονώνονται για τα μαθήματά τους σε μια εγκαταλελειμμένη αγροικία – ή τουλάχιστον έτσι νόμιζαν, μέχρι που ο μυστηριώδης και πανέμορφος ιδιοκτήτης της αγροικίας επιστρέφει απροειδοποίητα.

Τώρα, η Άνι αρχίζει να συνειδητοποιεί ότι η επιμελώς φροντισμένη ζωή της είναι μάλλον μοναχική. Κι αναρωτιέται: αφού όλα πάνω της είναι τόσο τέλεια, γιατί νιώθει τόσο... ατελής;

Μια ιστορία για το πώς μπορούμε να αγκαλιάσουμε τις αναπόφευκτες ατέλειες της ζωής, πασπαλισμένη με μπόλικο γέλιο και μία γερή δόση μαγείας.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 32124